

LAPSITYÖVOIMAN KÄYTTÖ TALONPOIKAISTALOUDESSA

Mitä tulee niiden olojen oikein arvostamiseen, joihin pieni maanviljelystuotanto on kapitalismin oloissa joutunut, niin siinä on tärkein merkitys kysymyksellä, joka koskee työntekijän asemaa, hänen ansiotulojaan, työn määrää, elinoloja,— sitten karjan ylläpitoa ja hoidon laatua,— ja vihdoin maanmuokkausmenetelmiä, maan lannoitusta, sen voimien ryöstökäyttöä j.n.e.

On helppo ymmärtää, että jos nämä kysymykset kierrettään (niinkuin porvarillinen poliittinen taloustiede tämän tästä tekee), niin saadaan vallan vääristetty käsitys talonpoikaistaloudesta, sillä sen *todellinen* „elinkykyisyys” riippuu nimenomaan työntekijän asemasta sekä siitä, missä oloissa pidetään karjaa ja miten maata hoidetaan. Jos suoralta kädeltä oletetaan, että näissä suhteissa pientuotanto on samassa asemassa suurtuotannon kanssa, niin siinä tapauksessa pidetään toteen näytettynä juuri se, mikä vielä on todistettava,— siinä tapauksessa asetutaan heti porvarilliselle katsantokannalle.

Porvariston tekee mieli todistaa, että talonpoika on vakaa ja elinkykyinen „isäntä” eikä mikään sellainen pääoman orja, joka on yhtä poljettu kuin palkkatyöläinen, mutta vain pahemmin sidottu ja pahemmin pauloihin kiedottu kuin palkkatyömies. Jos vakavasti ja tunnollisesti etsitään *tietoja* tämän kiistakysymyksen ratkaisemiseksi, niin silloin pitää penkoa niin syväälle, että löydetään systemaattiset ja objektiiviset osoittimet, jotka valaisevat *elin- ja työoloja* pien- ja suurtuotannossa.

Muuan tällaisista osoittimista — ja sitä paitsi erittäin tärkeä osoitin — on se, missä määrin käytetään *lasten* työtä. Mitä ankarampaa on lapsityön riisto, sitä huonompi on

epäilemättä työntekijän asema, sitä raskaampaa on hänen elämänsä.

Itävallan ja Saksan maataloustilastot tarjoavat tietoja siitä, kuinka suuren määrän lapset ja alaikäiset tekevät maataloudessa työskentelevien yleisestä luvusta. Sitä paitsi Itävallassa on laskettu erikseen kaikki *alle* 16-vuotiaat työssä käyvät pojat ja tytöt. Osoittautui, että 9 miljoonasta heitää oli 1,2 miljoonaa, s.o. 13%. Saksassa taas on erotettu eri ryhmäksi vain *alle 14-vuotiaat*, ja sellaisia oli kuusisataa tuhatta (601.637) viidestätoista miljoonasta (15.169.549), s.o. 3,9%.

On selvää, etteivät Itävaltaa ja Saksaa koskevat tiedot ole toisiinsa verrattavissa. Mutta ne proletaaristen, talonpoikaisten ja kapitalististen talouksien väliset *suhteet*, mitkä tämän yhteydessä tulevat ilmi, ovat täysin verrattavissa.

Proletaarisiksi talouksiksi me laskemme ne pikkuruiset maapalstat (alle kahden hehtaarin, s.o. miltei kaksi desjatiinaa taloutta kohti), joista palkkatyöläiset saavat lisäansioita. Talonpoikaisiin laskemme kuuluviksi ne taloudet, joilla on 2—20 hehtaaria; niissä perheen jäsenten oma työ on vallitsevana palkkatyöhön verrattuna. Ja vihdoin kapitalistisia ovat suuremmat taloudet, joissa palkkatyö on vallitsevana perheen tekemään työhön nähden.

Seuraavassa tiedot lapsityövoiman käytöstä näissä kolmen tyyppin talousryhmissä:

Taloudet:	Talouksien ryhmät:	Sataa maataloustyötä tekevää henkilöä kohti on lapsia:	
		alle 16-vuotiaita Itävalta	alle 14-vuotiaita Saksa
Proletaariset	{ $\frac{1}{2}$ hehtaariin asti.....	8,8	2,2
	{ $\frac{1}{2}$ — 2 hehtaaria.....	12,2	3,9
Talonpoikaiset.....	{ 2— 5 "	15,3	4,6
	{ 5— 10 "	15,6	4,8
	{ 10— 20 "	12,8	4,5
Kapitalistiset.....	{ 20—100 "	11,1	3,4
	{ 100 ha ja siitä yli.....	4,2	3,6
<i>Kaikkiaan</i>		13,0	3,9

Tästä näemme, että molemmissa maissa lapsityövoiman riisto on *voimakkainta* juuri *talonpoikaistalouksissa* yleensä ja eritoten juuri *keskitalonpoikain* talouksissa (joilla on 5—10 hehtaaria, s.o. $4\frac{1}{2}$ —9 desjatiinaa maata).

Ei siis siinä vielä kaikki, että pientuotanto on huonommassa asemassa kuin suurtuotanto. Näemme lisäksi, että varsinainen talonpoikainen talous on vieläpä proletaaristakin eikä vain kapitalistista taloutta huonommassa asemassa.

Miten tämä ilmiö on selitettävissä?

Proletaarisessa taloudessa maanviljelyä harjoitetaan niin mitättömän pienellä maatilkulla, ettei „taloudesta” oikeastaan voida vakavasti puhuakaan. Maanviljelys on siinä *avustavaa* laatua; pääalana sen sijaan on palkkatyö maataloudessa ja teollisuudessa. Teollisuuden vaikutuksesta työntekijän elintaso yleensä kohoaa ja muun muassa se supistaa lapsityövoiman käyttöä. Esimerkiksi Saksassa toimeenpantu kysely osoitti teollisuudessa olevan ainoastaan 0,3% alle 14 vuoden ikäisiä työntekijöitä (s.o. kymmenen kertaa vähemmän kuin maanviljelyksessä) ja ainoastaan 8% alle 16 vuoden ikäisiä.

Talonpoikaistaloudessa sen sijaan teollisuuden vaikutus on vähäisintä, mutta kilpailu kapitalistisen maanviljelyksen kanssa ankarinta. Talonpoika ei voi pitää puoliaan, ellei hän raada itse näännyksiin asti ja pakota lapsiaan tekemään työtä kaksin verroin kovemmin. Puute panee talonpojan korvaamaan hartiavoimillaan pääoman ja teknillisten uudistusten puutteen. Ja kun talonpojan lapset joutuvat tekemään työtä kovimmin, niin se merkitsee samalla sitä, että myös talonpojan karja joutuu raatamaan kovasti ja olemaan huonoimmin ruokittuna: se, että on pakko pinnistää kaikki voimat ja „säätää” kaikessa, tulee kiertämättä ilmi talouden kaikissa puolissa.

Saksan tilastot osoittavat, että palkkatyöläisten keskuudessa on eniten lapsia (miltei 4% — 3,7%) kapitalistisissa suurtalouksissa (joilla on maata 100 desjatiinaa tai enemmän). Omaan perheeseen kuuluvien työntekijäin keskuudessa sen sijaan eniten lapsia on talonpojilla, nimittäin: noin 5% (4,9% — 5,2%). *Tilapäisesti* palkkatyössä käyvien työläisten joukossa lasten prosenttiluku kohoaa suurkapitalisteilla 9,0%:iin, ja *omaaan perheeseen kuuluvien*, tilapäisesti työskentelevien keskuudessa tämä prosenttiluku kohoaa talonpojilla 16,5% — 24,4%:iin!!

Kiireellisinä työaikoina talonpoika kärsii työvoiman puutetta; hän voi palkata vain vähäisen määrän työläisiä; siksi hänen on pakko kaikin keinoin käyttää työssä omia lapsiaan. Tuloksena onkin se tosiasia, että Saksan maataloudessa

yleensä lasten prosenttisuhde perheen omien työntekijäin joukossa on *mittei puolitoista* kertaa suurempi kuin palkkatyöläisten keskuudessa. Oman perheen työntekijäin joukossa on lapsia 4,4%, mutta palkkatyöläisten joukossa 3,0%.

Talonpojan on ponnistettava työssä *enemmän* kuin palkkatyöläisen. Kokonaisia maita koskevat tilastot ovat nyt todistaneet täydelleen tämän tosiasian, minkä tuhannet erilliset havainnot ovat jo vahvistaneet. Kapitalismi syöksee talonpojat mitä poljetuimpaan asemaan ja perikatoon. Siitä ei ole muuta pelastusta kuin yhtyminen palkkatyöläisten käymään luokkataisteluun. Mutta tullakseen käsittämään tämän johtopäätöksen talonpojan täytyy kokea pitkiä petollisten porvarillisten tunnusten aiheuttamia pettymyksen vuosia.

„Pravda” № 133,
kesäkuun 12 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan